

M.

KIS LAP

VIRÁGOK KÖZT. (Lásd a 358. lapon.)

XXXIV. kötet, 23. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. június 3-án.

ond,
tko-
y is
ehát
le te
z is
sebb
más
más-
B.
he-
azo-
alók
l az
rozni
ig ez
yára
s. —
len a
asár-
Elkéd
et, s
ntesz
rem.
ottem
házá-
rsad.

lité-
1 frt.

nap-
i-

ada-
si.

épület.

A SZÖRNYETEG.

— Rege a görög ó-korból. —

(Nagyobbaeska fiuknak elmeséli Szidi néni.)

ÉGES régen, és akkor is sok száz év óta: kristálytisza forrás bugyogott ki egy sziklából, valahol szép Görögországban.

Szép verőfényes nap volt leáldozóban és a forrás bugya-sugva, csörgedezve futott alá a szikla oldalain, csillogva a lenyugvó napfényben: midőn feléje tartott egy csinos ifju, kinek *Bellerofon* volt a neve. Kezében kantár volt arany zabolával és dúsan kirakva ragyogó drágakövekkel. A forrásnál aggastyán állt és körülötte egy javakorabeli paraszt ember, egy ifju leány, ki vizet meritett a korszójába és a finom homokban egy kis fiú. *Bellerofon* meglátva őket, megállt, szívesen köszönt és megkérte a leányt: adna neki inni a korszójából.

— Mily üdítő ez a víz! mondá, miután megtöltve ismét a korszót vízzel, visszaadta a leánynak; — van-e neve ennek a forrás-viznek? Ugyan, kedves cselédem, ha megmondanád?

— Igenis van, felelt a leány. *Piréne* forrásának nevezzük. Öregsülém sokszor mesélt nekem *Pirénéről*, aki egykor gyönyörű szép asszony volt, de midőn a vadászó *Diána* nyila megölte fiát, nagy bujában könyekre olvadt és így lett belőle ez a forrás.

— Sohasem hittem volna, mondá az ifju idegen elgondolkodva, hogy e vigan csörgő tiszta forrásnak ily szomorú az eredete. Tehát ez a *Piréne*. Köszönöm,

hogy megmondta a nevét. Messze földről jöttem én ide, hogy e helyet meglát-hassam.

A parasztgazda, aki a forrásnál itatta tehenét, bámulva nézte majd az ifjut, majd a drágaköves kantárt, melyet az kezében tartott.

— Ugyancsak alacsony lehet a víz állása hazádban, mondá, hogy olyan messziről jössz ide a *Piréne* forrását megnézni. De talán lovad veszett el? Látom, kantár van a kezében. Bizony szép paripa lehet az, a melynek ily ékes kantárja van.

— Nem veszett el nekem lovam, mondá *Bellerofon* mosolyogva, — de hires lovat jöttem ide keresni, melyről bölcs emberek azt tartják hogy itt e hely körül található. Nem tudod, jó ember, kísérti-e még *Piréne* forrását *Pegazus*, a szárnyas paripa, mint szokta volt akkor, hogy még éltek őseitek?

Erre elnevette magát a gazda.

Pegazus volt a neve egy gyönyörű hófehér paripának mely az ő terepély ezüstszárnyaival elért még az égbe is. Széles e világon soha sem volt, soha sem is lesz neki hasonmása. Soha ember nem ült a hátán, büszke nyakát sohasem érintette járom, de még kantár sem. Szabad volt, mint a sas, lenge, könnyű mint ez a hatalmas madár, és bár száz meg száz év óta élt mesemagában a *Helikon*-hegy bércein, mégis boldog volt minden napja. És aki valaha bár csak egy pillanatra látta is meg a gyönyörű tüneményt ott fön a magasban, a napfényvel versenyt ragyogó szárnyaival, az kimondhatatlan boldognak érezte magát még akkor is,

midő
felhő

időbe
össze
árko

járt
elher
valan
ból,
elszá

ifju
remé
Pega

nem
az er
már
para
kérd
tarto

orrá
nyas
bará
voln
jobb
hog
sen
hog
abla
elvir
lom
nek
Peg
soh

midőn a Pegazus már régen eltűnt a felhők között.

Nyáron, különösen szép verőfényes időben, néha leereszkedett a földre és összehuzva szárnyait, merő mulatságból, árkon bokron át vágatott, mint a szélvész.

Legszívesebben a Piréne forráshoz járt el, szeretete inni hűs tiszta vizét, elhempergett kissé a bársonypuha gyepen, valamelyest csipegetett a mézes herevirágból, azt is csak úgy játszva s aztán megint elszállt a felhők közé.

És évszázadok óta zarándokoltak el ifju emberek Piréne forrásához, abban a reményben, hogy meglátják a meseszép Pegazus lovat.

De egyszerre elmaradt; évek óta nem látta őt senki. Így történhetett, hogy az emberek, kik sohasem látták Pegazust, már nem is hittek létezésében. És ott az a parasztgazda is, a kihez Bellerofon intézte kérdését, szintén az ilyen Tamásokkal tartott. Azért is nevette el magát.

— Az ám, Pegazus! mondá, lapos orrát fintorgatva. Már hogy az a szárnyas paripa? He he! Ugyan mondjad barátom, eszeden jársz-e? Már minek volna lónak szárnya? Azt hiszed talán, jobban tudna szántani, boronálni? Igaz, hogy megtakarítod a patkóját; de szívesen vennéd-e, ha egyszer csak azt látnád, hogy akkor röpül ki a lovad az istállója ablakán, amikor neki tetszik; vagy hogy elvinne a felhők közé, midőn a közel malomba mennél rajta? Ej no! Hagyjatok nekem békét, nem hiszek én semmiféle Pegazusban. Olyan nincs, de nem is volt soha olyan bolondos lóféle a világon!

— De nekem van okom az ellenkezőt

hinni, mondá Bellerofon szeliden és oda fordult az aggastyánhoz, ki botjára támaszkodva, figyelmesen hallgatta minden szavukat.

— Hát te mit hiszel, tisztos öreg bátyám, szólitotta meg őt; ifjukurodban sokszor láthattad a szárnyas paripát?

— Emlékszem, mondá az aggastyán, hogy mint ifju ember, én is hittem: van ilyen paripa, és az ismerőseim is hittek benne. De most bizony már alig gondolok vele. Hogy ha valaha láttam, úgy az nagyon régen lehetett, olyan régen, hogy talán bizony igaz sem volt. Csakis arra emlékszem, hogy legény-koromban egyszer itt a forrás körül nyomokat leltem. Lehetett az a Pegazusnak a lába nyoma, de lehetett más lóé is.

— És te, szép leány? kérdé Bellerofon a hajadont; ha más nem, de te bizonyosan láttad már Pegazust; oly ragyogók a szemeid.

— Azt hiszem, láttam vagy egyszer, mondá a leány mosolyogva. Vagy Pegazus volt vagy valami nagy fehér madár, ami ott fenn szállott a magasban. Mászor pedig itt a forrásnál nyerítést hallottam; de olyan különös, zengő nyerítést még azelőtt sohasem hallottam. Szívem örömmel telt el hallatára, csakhogy mégis féltem egy kicsit; ott hagytam a korszómat és elfutottam.

— Kár volt elfutni, mondá Bellerofon. Azután a gyermekhez fordult, ki tágra nyitva kis piros száját, bámult az az idegenre.

— Jó kis öcsém, mondá Bellerofon, a fucska szöske fejét simogatva, te is láttad már a szárnyas paripát, nemde?

— Láttam, felelé a gyermek komolyan; láttam tegnap is, és azelőtt is, és már sokszor egyébkor.

— Derék kis ember vagy! mondá Bellerofon, közelebb vonva magához a gyermeket; beszélj csak nekem valamit arról a szárnyas paripáról, milyen?

— Sokszor jövök én el ide játszogatni a forrásnál, mondá erre a kis fiú; — és olykor, hogyha belenézek a vízbe, meglátom a szárnyas paripának a tükörképét. De ha csak meg is mozdulok, hogy jobban megnézzem, azonnal eltűnik.

Megörült Bellerofon. Inkább hitt e gyermeknek, ki látta Pegazus képét a vízben; inkább a leánynak, ki hallotta dallamos nyerítését, mint a paraszt gazdának, akinek csak gebékben telt öröme, s mint az öregnek, aki már elfelejtette, ifjkorában mi szépeket látott, hallott.

És ezentul Bellerofon nem hagyta el Piréne forrását. Ott érte őt a fölkelő, ott a leáldozó nap.

Eljárt az idő és Bellerofon még mindig ott leselkedett, nem látja-e meg Pegazust fenn az égen, vagy lenn a vízben; nem hallja-e zengő nyerítését. Kezében mindig készen tartotta a gyémántos kantárt az arany zablával, hogy a nyakába vethesse. De sehol, sehol nyoma sem mutatkozott a szárnyas paripának. Az emberek, akik ott laktak a közelben, már komolyan figyelmeztették az ifjut, hogy ilyen ép, erős fiatal ember okosabbat is tehetne, mint semmittevással vesztegetni a drága időt. De midőn látták, hogy nem hallgat rájuk, minden módon kigunyolták. Még az utczai gyerekek is csúfolták. Hosszu seprünyelesen nyargalászva köze-

ledtek a forráshoz és a legnevetségesebb modorban utánozták a röpülést.

Szegény Bellerofonnak egyetlen vigasza volt a szelid kis fiú, ki a Pegazus képmását látta a vízben. A szép gyermek sokszor eljött oda és hozzásimulva, oly erős hittel nézett majd az égre, majd a víz tükrébe, hogy Belerofon szive új reménnyel tölt el ismét.

Mikor már jobban megismerkedtek, Bellerofon elmondta kis barátjának, hogy tulajdonképen miért akarja elfogni a szárnyas paripát.

Az pedig úgy volt, hogy:

Messze Azsiában élt akkoriban egy rémes, iszonytató szörnyeteg: a *Chimera*. Annál borzasztóbb teremtést emberi szem még nem látott; és annál irtózatosabb volt, mivel senki sem birt vele. A farka olyan volt, mint a kigyóé, a teste olyan, hogy nincs a világon hozzá fogható undokság, és ezen a csuf testen volt a szörnyetegnek három feje. Egyik olyan volt, mint az orosláné, a második mint a kecskéé, a harmadik pedig szakasztott mása a bálványkigyónak, és mind a háromnak lehellete lángoló, szikrázó, perzselő tűz. Gyors volt mint az oroslán, döfött mint a bak, és tekerődött, mint a kigyó. Erdőket, viruló réteket és falvakat gyújtott fel tüzes lélekzetével a merre járt és jaj volt embernek, állatnak, ki közelébe ért: azonnal elnyelte és csak izzó gyomrában főzte, sütötte meg őket.

Egész városokat pusztított már így el bennlakóival együtt a szörnyeteg és senki sem mert hozzá közelíteni, hogy megölje.

Történt, hogy épen akkor ott járt

Bellerofon, *Sobates* liciai királynak a látogatására.

Bellerofon egyike volt a világ legbátrabb ifjainak. Égett benne vágya a nagy hőstetteknek. Az akkori időben pedig ifju hősök csak úgy tehettek szert nagy dicsőségre, hagyha csatában harcoltak, vagy óriásokkal, förtelmes sárkányokkal küzdöttek meg vitézül.

Sobates király látván ifju vendége hősiességét, felszólította: kísértse meg erejét, ügyességét a *Chimerával* szemben. Elmondotta, mennyi kárt tesz országában ez a szörnyeteg és hogy nincsen senki, aki meg merné támadni; pedig hogyha meg nem öli valaki, nemsokára elpusztítja egész Liciát népestül, királyostul.

DANI SZEPEGETT. (Lásd a 367. lapon.)

— Itt volna alkalmja egy hőstettnak mondá végül a király, melyért sok ezer ember dicsérené, áldaná, aki véghez vinné.

Bellerofon egy perczig sem habozott. Azonnal elhatározta, hogy elindul a szörnyeteggel megküzdeni és megesküdött a királynak, hogy vagy megöli a *Chimerát*, vagy elvész ő maga.

Először tehát átgondolta tervét. A

szörnyeteg gyorslábu lévén, Bellerofon tudta, hogy gyalog alig bír majd vele. Biztosabb volna gyors, bátor lovon megközelíteni. És hol találhatna gyorsabb, bátrabb lovat, mint *Pegazust*, a szárnyas paripát, kiről oly csodadolgokat meséltek az emberek. És daczára annak, hogy sokan mindazt csak mesének tartották, Bellerofonnak szilárd volt meggyőződése.

hogy Pegazus igazi élő paripa és hogyha sikerül neki megfékezni a nemes lovat, legyőzi a Chimerát.

Ezzel a szándékkal jött el Liciából Görögországba, Piréne forrásához. Azért tartotta készen kezében a diszes kantárt, melyben bűvös erő rejlett; hogyha sikerül a paripa fogai közé szoritani az arany zabolát, Pegazus le van győzve, és szeliden engedelmeskedik legyőzője minden mozdulatának.

(Folytatása következik)

VIRÁGOK KÖZT.

(Képpel a czimlapon.)

FÖNT a légben tarka lepke,
Virág lent a réten,
Köztök Lenke, maga is egy
Nyiló virág épen.

Pihenőre van szüksége,
Fárad egy órája,
De virággal immár színig
Megtelt kosárcája.

Most az még a fontos kérdés:
A virággal mit tegyen?
»Oh, már tudom! Testvérkémnek
Az ágyára helyezem.

Ő szegényke ki nem járhat,
Ott fekszik nagy betegen;
A virág hadd vigasztalja
S az én hü szeretetem.«

KALANDOK AZ ŐS ERDŐBEN.

— Elbeszélés képekkel —

(Folytatás.)

ACK eleinte kissé boszankodott, de aztán maga is jót nevetett.

— Ez rosszul sikerült, mondá. De ugy kellett, megint megfeledeztem a jó szabályról, hogy nem szabad letenni a

puskát, mikor ellenség van közel. Én akartam rájok ijeszteni és magam ijedtem meg.

Még egy kis ideig elmulattak a kalandon, aztán odább mentek, ismét csöndben, óvatosan haladva a vadállatok csapásán. Nem igen sokáig mentek, mikor Vili, ki elől járt, hirtelen megállt és szinte ijedten mondá:

— Ohó! Ez már sok a jóból! Egész falka medve jön szembe.

Egész falka épen nem volt ugyan, de három hatalmas maczkó csakugyan közeledett, lassu czammogással.

— Gyorsan menjünk erre balra. Már ennyi medvével nem szállhatunk szembe, mondá Vili.

— No persze! felelé Jack. Hiszen vadászni jöttünk, itt van arra való vad, csak nem futunk meg előle.

— Ugyan ne hetvenkedjél, mikor az imént javában futottál a bölény elől.

— Az más, akkor nem volt a kezemben a puskám és nem álltam készen. De most löni akarok.

— Tessék. De én félre állok. Ha bolondságot akarsz elkövetni, te lásd.

Vili gyorsan beosont a sűrűségbe, György pedig követte. Jack azonban ott maradt és el volt szánva, hogy szembe száll a medvével.

Persze Jack nem volt olyan oktalan, hogy egymaga odaálljon egyenesen a három medve utjába. Oldalt huzódott egy bokor mögé, a honnan jól czélozhatott. Kissé bosszantotta ugyan, hogy társai cserben hagyták, mikor most igazi derék vadászkaland kínálkozik s hárman épen jól elbánhatnának a három medvével; de

sok ideje nem maradt a gondolkodásra, mert a medve, egy hatalmas felnőtt példány, már közeledett, lassan, kényelmesen czammogva és nem gyanítva, hogy ellenség van közel. Jack lövésre készült.

— Jól van, hát lövök magam... ezt az első szép medvét lelövöm; Vili és György majd sajnálni fogják, hogy elfutottak

A két testvér azonban már is megállt, nem igen messzire.

— Nem, ez nem járja, szólt Vili. Jack nem cselekszik ugyan okosan, de most már nem szabad őt cserben hagyunk.

— Magam is azt hiszem, mondá György. Ha elhibázza, a medve rátámad... én megyek vissza és várom, mi lesz.

Visszafordultak mind a ketten. Ez alatt Jack jól és pontosan czélozott az alig harmincz lépésnyire ballagó medvére, aztán lőtt. Az erdő viszhangzott a dörrenéstől, a hátrább czammogó két medve ijedten megfordult és elfutott a sűrűségbe, az a maczkó pedig, melyre Jack lőtt, dühösen felbődült. Jack várta, hogy a fenevad földre rogy, mert jól látta, hogy a golyó talált; de hiába várta. A medve nem rogyott össze, mert a golyó megsebezte ugyan, de nem nagyon súlyosan.

A medve érezte a sebet s dühösen nézett szét, meg is pillantotta Jacket és bőszen neki rontott. Jack ugyancsak kellemetlen meglepetéssel tapasztalta, hogy nem minden lövése sikerül. Most mit tegyen? Arra nincs elég ideje, hogy újra megtöltse a puskát; hogy pusztán késsel védje magát az óriás állat ellen, az oktalanság volna. Így hát akár vitézi

dolog, akár nem, futni kellett. Neki is indult Jack szaporán, esakhogy szaladni a medve is nagyon jól tud, ha akar s a fenevad ugyancsak gyorsan utána iramodott megsebzőjének. Még egy-két perc és utoléri. Akkor aztán nagy lesz a baj.

Vili és György jól látták barátjuk veszedelmét és most már nem is haboztak. Vili volt elől s teljes erejéből futva, el is érte a medvét oldalvást annyira, hogy czélozhatott reá. Csakhogy nem volt meg a kellő nyugalma. Lőtt, el is találta a medvét, de csak gyöngé sebet ejtett rajta.

A medve megállt s oldalt pillantva, látta új ellenségét. És mert Vili közelebb volt, mint Jack, a dühös maczkó úgy okoskodott, hogy ezt a második ellenségét könnyebben megkaparíthatja. Hirtelen megfordult tehát és Vili felé rohant. Most már Vili volt abban a veszedelmes helyzetben, hogy nem maradt más hátra, mint futnia. Ugrott is nagyokat és közben kiáltozá:

— Lőjj hát, György!

A harmadik fiatal vadász nem várta a biztatást. Mivel pedig látta, hogy Jack és Vili milyen bajba jutottak az elhamarkodott lövéssel, György érezte, hogy most attól függ minden, mikép sikerül az ő lövése. Nem sietett tehát, hanem pár pillanatig várt, míg biztosan lehet. Ekkor aztán lőtt. A medve még egy nagyot mordult, fölágaskodott, jobbra-balra ingott, aztán nagyot zuhanva terült el a földön. A golyó szíven találta, rögtön kimult.

— Ne fussatok, már nincs baj! kiáltá György.

Mind a hárman megálltak helyökben, újra megtöltötték a puskáikat, aztán

három oldalról ovatosan közeledtek a fenevad felé. Nem lehet tudni, nem ugrik-e még talpra.

De biz az nem mozdult többé. A fiuk meggyőződtek, hogy a medve csakugyan ki-mult.

— Kemény ficzko volt, mondá Jack. Három golyó kellett neki, mig fölfordult. Jó hogy György olyan pompásan célzott, mert különben bajba kerülünk. Ez a György zsákmánya. Majd hazamenet lehuzzuk a bőrét. De hát a másik két medve merre van.

— Azok bizonyosan nem igen kívánnak golyót a bundájokba s elfutottak, szolt György?

— Keressük meg, mondá Jack. Ha együtt maradunk hárman és jobban czélozunk, nem járunk így pórul.

— Köszönöm, szolt Vili. Medvéből elég volt ennyi. Most már keressünk valami mulatságosabb vadat. Te lőtél reggel szarvast, György lőtt medvét, én szeretnék valami őzfélét löni, mert dél-felé jár az idő, jó volna valami sütni való.

— Ez már igaz. Most hát addig ne löjünk, mig efféle nem akad utunkba.

Megindultak, ismét kellő óvatosság-

gal, egymás utau haladva és minden oldalra figyelve. Egyszerre azonban megálltak. Lövés hallatszott.

— Ez puskalövés volt, mondá Vili. Itt másvalaki is jár vadászni.

— Ez bizonyos, jegyzé meg György.

Csak az a kérdés: jó barát-e vagy el-lenség?

Jack is épen ezt gondolta. Neki

— Vigyáznunk kell, mondá. Lehet, hogy fehérek vadásznak, ugy mint mi; de az is lehet, hogy vörösbőrűek. Az pedig nem volna mulatságos, ha e kegyetlen vademberek közé kerülnénk. Ki kell kémlelnünk, hogy ki van itt köz-elünkben.

Még nagyobb óvatosság-gal, szótlanul, zaj nélkül mentek abban az irányban, a honnan a lövés hallatszott. Nemsokára egy domb szélére értek, mely alatt széles erdős völgy terült el. S nem igen messze füst szállt föl a fák köz-ül.

— Ott vannak, szolt Vili. De kik? Embert nem látni.

— Azt meg kell tud-nunk, felelé Jack. Ha vörösbőrűek, akkor nem maradhatunk ezen a tájon, mert egészen haszontalanul keverednénk bajba. Ha pedig fehérek, akkor barátaink és kellemesen tölthetünk velük néhány órát.

— Akkor nincs más hátra, mint kikémlelni; szolt György.

— Ugy van. Induljunk neki mind a hárman, még pedig külön-külön. Itt ezen a dombon lesz a találkozó, ide térünk vissza.

— Jó lesz, mondá Jack. György menjen egyenesen, te Vili jobbra, én pedig balra. Így ha valami veszedelem

még nagyon az emlékezetében volt reg-geli találkozása a vörösbőrü vezérrel és fiával.

volna is, nem érhet mindnyájunkat egyszerre.

— Helyes, felelé Vili. De még valami szükséges. Jelt kell adnunk egymásnak messziről is, hogy a ki legelőször valami gyanusat lát, figyelmeztesse a többit, hogy ne menjenek tovább, hanem térjenek vissza a dombra. Lövéssel nem adhatunk jelt, mert az el is árulna.

— Természetesen. Jobb lesz egy hosszú vadászfütty. Hisz tudjátok.

Jack a szájába illesztette két ujját és mutatta, mit gondol. Vili és György értették, ott a rengetegben minden fehér ember értett az ilyen füttyentéshez.

Éles, hosszan kitartó és messze hallható füttyöt lehet így hallatni. Aki pedig nem ismeri, nem könnyen találja ki, mit jelent.

— Nagyon jó lesz, szolt György. Ha baj van, bizonyosan én kerülök leg hamarább ide vissza és én adom meg a jelt, mert az én utam egyenes, ti pedig nagyot kerültök. Induljunk.

Meg is indultak, miután még egyszer megfogadták egymásnak, hogy óvatosak lesznek. A vörösbőrűekkel szemben pedig nagy óvatosság szükséges, mert azok nagyon ravaszok és furfangosak.

Szerencsére nem volt nehéz észrevétlenül jutni a hely felé, hol a füst lát szott. Magas bozót, féleles fű nőtt a kövér földü völgyben s kissé meghajolva úgy lehetett járni, hogy senki sem vehette észre.

György egyenes irányban ment a füst felé, le-lehajolva, a hol a fű, bozót kissé ritkább vagy alacsonyabb volt. Tudta ő azt, hogy ha csakugyan vörösbőrűek

tanyáznak ott, akkor veszedelem elé megy, eszén kell járnia, nemcsak a maga, hanem a Vili és Jack érdekében is. Ő adhatja meg leghamarább a jelt.

— Már azt ne mondassák, hogy miattam baj éri őket. Ha csakugyan vörösbőrűek vannak itt, akkor legokosabb haza mennünk. Mi hárman nem szállhatunk szembe egész indiánus sereggel.

Vagy tíz perczig ment, kuszott előre, egyre óvatosabban, mert már nem lehetett messze a helytől, a honnan a füst felszállt. Nem sokára olyan helyre ért, a hol a fák nagyon ritkásan álltak, csak a magas fű fedte a földet. S amint itt egy bokor mögül kissé jobban szétnézett, nem nagy örömmel látta, hogy csakugyan jól sejtették, — vörösbőrűek tanyáznak itt. Ott volt a sátruk s előtte négy vagy öt hatalmas termetű indiánus állt. De György szemes fiu volt, látott egyebet is. Ember csak négy-öt volt ott, de fegyver, ijj, puska sokkal több hevert ott a földön.

— Egész csapatnak kell itt lenni gondolá György. A többiek vagy alusznak a fűben, vagy itt közel barangolnak. Jó lesz mentül hamarabb odább állnunk. Sietek vissza, hogy jelt adjak Vilinek és Jacknak.

Megfordult és ekkor — szemtől szemben állt egy óriás termetű vörösbőrű indiánussal! (Lásd a képet a 360 és 361. lapokon.)

Szegény György! Bizony elhült benne a vér. Nem volt ő félelmes fiu, de ez a találkozás olyan váratlan, olyan kellemetlen és veszedelmes volt, hogy a György helyén bizony akárki is megdöbbsent volna. És most mit tegyen? A puskája kezében van ugyan, de az semmit sem ér. A mig

vállhoz
len kéz
meg s
megkis
latu in
G
ijedel
mutat
felé, m

barátja

A

a Gyö
valam
baráti
el sem
nem r
már az
kezett.
kül ki
Györg
Györg
anus r

É

G

szeret
Igy n
dolog,
baráts
megg
hogy
a hat
kezni
mutat
biz az
móniá
ségök

vállhoz emeli és elsüti, a vörösbőrü egyetlen kézmozdulattal leüti. Ezt tehát jobb meg sem próbálni. Inkább fortélyt kell megkísérteni. Hátha nem ellenséges indulatu indiánus? talán ki lehet fogni rajta.

György tehát lehetőleg elpalástolta ijedelmét és aggodalmát, nyájas arcot mutatott és kezet nyujtott a vörösbőrü felé, mondván:

— Jó barát, fehér nem bántja jó barátját.

Az indiánus vigyorgott és megfogta a György kezét. Nem szoritotta meg valami nagyon, de biz az mégsem látszott baráti kézfogásnak, mert amint megfogta, el sem eresztette többé. Ez azonban még nem riasztotta volna meg Györgyöt, de már az nem volt tréfa, a mi ezután következett. Mert a vörösbőrü minden szó nélkül kicsavarta a másik kezével a puskát Györgynek a kezéből. Így most már György egészen védtelen volt. Az indiánus megszólalt:

— Fehér fiu velem jön... előre!

És a vörösbőrüek sátra felé mutatott.

György bizony akármerre inkább szeretett volna indulni, mint épen oda. Így már semmikép sem tetszett neki a dolog, nem igen bizhatott benne, hogy barátságos vadak közé került. De gyorsan meggondolta, mit tehet? Sokszor hallotta, hogy a vörösbőrüekkel, ha egyszer valaki a hatalmukba esett, legjobb nem ellenkezni, hanem nyugalmat és bátorságot mutatni s megnyerni a kedvöket. Mert biz azok a vademberek nem sokat ceremóniáznak, hanem izibe agyonütik ellenségüket.

György tehát engedelmeskedett és

minden ellenkezés nélkül ment az indiánussal. Egyebet nem is tehetett volna, mert hisz a hatalmas óriás egyetlen öklöcsapással agyonüthette volna. Mihamar oda értek a sátorhoz. Az ott levő vörösbőrüek egy pillanatig vigyorogva néztek rá, aztán tovább beszélgettek. Györgyöt pedig kísérője egy ledölt fa törzséhez vezette s keményen parancsolá:

— Itt ülni... nem mozdulni.

Nem is volt Györgynek semmi kedve megmozdulni. Szökésre nem gondolhatott, mert jól látta, hogy folyvást figyelnek rá, arról pedig szó sem lehetett, hogy ő úgy tudjon futni, hogy ezek az edzett vadak utól ne érijék. Ott üldögélt tehát és elmerült gondolataiba, melyek egy csöppét sem voltak kellemesek. Mit fognak ezek a vadak vele tenni? Azt jól tudta, hogy a vörösbőrüek gyűlölik a fehér embert és a hol csak lehet, pusztítják; a hol indiánus csapat jelent meg, ott mindig veszedelem fenyegette a fehérek házát.

— De talán engemet mégsem fognak mindjárt bántani, biztatá magát. Talán ilyen fiatal fiut nem tartanak érdemesnek arra, hogy megöljenek... és Vili meg Jack talán kiszabadítanak... ők is el fognak ide közel jutni és látni fogják, hogy én bajba kerültem... persze, ők ketten nem birhatnak ennyi vörösbőrüvel, de haza szaladnak és atyám majd segít... ha ugyan addig ezek itt fel nem szedik a sátorfájukat és el nem hurczolnak magukkal messzire, a hol atyám reám sem talál többé.

Ilyen szomorú sorsra már sok fehér ember jutott a vörösbőrüek közt, nem csoda, hogy György is erre gondolt.

Szomorú gondolatait azonban hirtelen félbeszakította valami, még pedig olyasmi, amit egyáltalában nem is tartott lehetségesnek. De hogy megértsük, mi volt az, lássuk, mi történt Vilivel.

Mikor a dombról utnak indultak, Vili jobbra kanyarodott, hogy oldalról kémlelje ki a gyanus helyet. Mint hár-
muk közt a legidősebb, úgy érezte, hogy neki kötelessége legjobban utána látni, van-e valami baj vagy nincs. Tudta ugyan, hogy Jack legalább is olyan ügyes és bátor, mint ő, de éppen azért meg akarta mutatni, hogy most az egyszer ő fogja tisztába hozni dolgukat.

Jó ideig ment, óvatosan, de szaporán, mignem egyszerre azt vette észre, hogy előtte nem igen messze a magas fű mozog.

— Ott valaki megy, még pedig éppen abban az irányban, mint én. Ki lehet? Jack nem, mert ő messze balra kanyarodott... talán György tévesztette el az utját és élembe került.

Ezt azonban nem gondolhatta sokáig. Mert egy tisztásabb helyen egészen láthatóvá lett az a valaki, az pedig egy vörösbőrű vitéz volt. Most már tudta Vili, amit tudnia kellett.

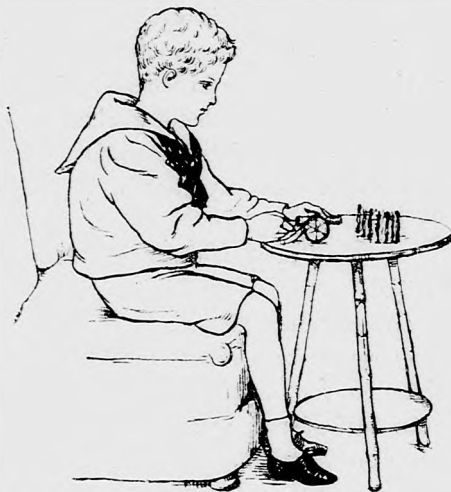
— Csakugyan vörösbőrűek tanyáznak itt. Sietnem kell vissza, hogy jelt adjak Györgynek és Jacknak.

Megfordult és indult visszafelé.

Azaz csak indult volna. Mert alig ment néhány lépésnyire, meghökkenve állt meg. Vagy harmincz lépésre egy izmos vörösbőrű bukkant elő egy bokor mögül, fölvent ijjal kezében.

(Vége következik.)

ÁGYUZÁS.

DÖRG az ágyu: böm! böm! böm!
Vezérnek ez nagy öröm.

*A golyó mind jól talál,
Ellenségnek ez halál.*

*Bármily vitéz, bármily hős:
Ám a golyó még erősb.*

*Egész gléda elterül,
Veszve van menthetlenül.*

*Meg van nyerve a csata,
Elhal az ágyu zaja.*

*S annál szebb a győzelem,
Mert nem került vérbe sem.*

*Ki elesett, talpra áll
S újra vígan harczra száll.*

MISI BAJA.

A KIS czicza, meg a
Miska
Mindakettő nagy ha-
miska;
Mig a mama kezét
mossa,
Misi a zsebét kotozza.

Mamánál a kamra
kulcsa,
Csak valahogy horzá-
jutna;
De jó volna azt
kilopni,
A tejfelből nyala-
kodni.

A cziczus is azt gondolja:
Ejnye, bizony nem rossz volna,
Misi meg én beosonnánk
S lenne aztán jó oszonnánk.

Jaj, de mély a mama zsebe,
S oly rövid a Misi keze! —
No, de a kulcs a markába...
Most előre a kamrába!

De szép világ az a kamra!
Van ott dió, méz, meg alma;
Alma, dió kis Miskának,
Tejfel, turó a cziczának.

S már javában a lakoma,
Munkálkodik a két koma;
Esznek, isznak, hát csak hallják
Folyosón a mama hangját.

És a mama már idebenn,
A két hamis hova legyen?
Tüvé lenne, hogyha tudna,
Kulcslyukon is által bujna.

De meglátták őket bezzeg —
A két koma rajta vesztett —
Misi nem kap ma oszonnát,
A cziczát meg — kiporozzák.

Dobozi bácsi.

A TITKOS KIRÁNDULÁS.

— Mesés kis história —

(Képpel a 357 lapon.)

ZINTE csodálkozott mindenki, a ki
látta, milyen jókedvűen indul Dani
az iskolába. Mert az igazat meg-
vallva, ez nem igen volt szokása. Rende-
sen durczáskodott, pityergett, mikor ütött
az óra, hogy iskolába kellett menni. De
most szinte ragyogott az arcza az örömtől.

Az igaz, hogy a mama jó darab friss
cipót meg gyümölcsöt is tett a könyves
táskájába, hogy ha meg talál éhezni az
iskolában, legyen mit harapnia. De ezt
máskor is megtette és Danika mégsem
örült. Világos, hogy most más valami
oka van.

Volt is, még pedig nagy oka, csak-
hogy azt nem árulta ám el senkinek. Van
esze, hogy nem mondja meg, milyen pom-
pás gondolata támadt.

— Nem fogja senki tudni, még csak
nem is gyanítják... a Pali jó pajtásom,
ő majd azt mondja a tanítónak, hogy
beteg vagyok... megígérte, tudom meg is
teszi, máskor majd én segítem ki... most
pedig szépen kísétálok az iskola helyett
az erdőcskébe és ott kedvemre kószálok.

Aztán ha majd ideje lesz, haza jövök, mintha iskolából jönnék.

Ilyen pompás tervnek már csakugyan lehetett örülni s Danika vigan ment ki a kapun. De a szomszéd utczában nem az iskola felé fordult, hanem balra, csakhamar kinn volt a mezőn, aztán az erdőcskében s itt már nem félhetett, hogy meglátja valaki. Mulatott is kedvére. Fölmászott a fákra madártojást keresni, aztán megpillantott egy mókust és üldözte sokáig, dobálta kővel, röggel, mignem a mókuska szerencsésen eltűnt a sűrű lomb közt. Dani azonban talált helyette tarka pillangót, melyet sokáig kergethetett. Ezt sem fogta ugyan meg, de az mindegy, jó multság volt a kergetőzés, szinte belefáradt.

— Most egy kicsit pihenek, nagyon melegem van; gondolá. Itt jó puha gyepp van a fa alatt, itt heverészhetek. Ha pihentem, majd eszem is.

Leheveredett a pázsitra s maga mellé tette táskáját. A nagy meleg, a sok futás úgy kimerítette, hogy igazán jól esett végig nyújtózni a puha fűben. Kényelmesen ásítózott és nézegette a fa tövében uőtt kövér gombákat, távolabb meg egy nagy zöld békát, mely nagyokat ugorva, hol feltűnt, hol eltűnt a fű közt... Egyszerre azonban... nagyon furcsa volt az igazán... de hát csakugyan úgy volt, világosan látta, hogy egy kis fiu közeledik feléje. Egészen zöldbe volt öltözve, még a sipkája is zöld volt, a cipője is zöld volt és nem is úgy lépegetett, mint más emberfia, hanem cigánykereket hányva karikázott előre s nagyokat nevetett hozzá. Mikor pedig Danihoz ért, így szólt:

— Ezt te nem tudod megtenni, ugy-e? Persze, nem is olyan ügyetlen fiúnak való ez.

— Micsoda? pattant fel Dani. Már mért volnék én ügyetlen? Talán bizony azt hiszed, hogy valami nagy mesterség cigánykereket vetni? Akár tizet is csinállok egy végben.

Mindjárt föl is ugrott, hogy megmutassa. De még alig fogott hozzá, már abba hagyta, mert látta, hogy a zöld ficzkó hirtelen fölkapta az elemóziás könyves-táskát.

— Ohó, pajtás, annak hagyj békét, az az enyém.

— Most már bizony az enyém. Vedd el, ha tudod.

A zöld kópé neki iramodott és folytonosan cigánykereket vetve karikázott odább, oly szaporán, hogy Dani sehogysem birta utolérni, pedig ugyancsak futott. Sokáig kergette s végre egy házikóhoz értek. Egészen zöld házikó volt, mintha fűből, falevélből rótták volna össze. Az ajtaja nyitva állt, azon a zöld kis ficzkó beillant. De nem volt rest Dani sem, utána szökkent.

Csodálkozott, milyen furcsa helyre jutott. Nem lehet ez más, mint iskola. Volt még több olyan kis zöld fiu és mindnyájan aprócska székeken ültek, ezek a székek pedig egészen olyanok voltak, mint egy-egy nagy gomba. Egy gomba-szék üres volt.

A szoba közepén állt a tanító, rá lehetett ismerni a szigorú képéről és kezében a pálczáról. Már ezt Dani nem igen szerette, mert épen az iskolát akarta ma elkerülni. De nem volt ideje elfutni,

mert a tanító mindjárt megfogta és így szólt:

— Ahá, új tanítványunk érkezett? No jó, épen van egy üres hely. Hanem előbb lássuk, eléggé ügyes ficzkó-e, hogy a mi jeles iskolánk tanítványa legyen. Három kérdésre kell felelned, barátocskám, majd meglátom, mit tudsz.

Dani szepegett, (Lásd a képet a 357. lapon.) mért eddig is mindig az volt a baja, hogy az iskolában nem tudott jól felelni. De mégis kíváncsi volt, milyen kérdéseket fog itt kapni.

— Legelőször is mond meg nekem, hogy ha reggel kávé kapsz, mit csinálsz vele legokosabban?

— Megiszom.

A zöld fiuk nagyot nevettek. A tanító pedig így szólt:

— Nem tudsz semmit. Legokosabb, ha kidöntöd az abroszra, mert akkor a mama mérgeződni fog és az nagyon mulatságos. De menjünk tovább. Ha az udvaron látod a sertést, mit csinálsz vele.

— Semmit, az nem az én gondom.

— Nem tudsz semmit. El kell vezetni a veteményes kertbe, ott felturja a veteményes ágyakat, az apa haragudni fog, ez jó tréfa. De menjünk tovább. Ha éjjel csönd van és mindenki alszik, mit csinálsz legokosabban?

— Alszom.

— Nem tudsz semmit. Összefogdosol három macskát, összekötöd őket a farkuknál fogva és az udvaron hagyod, ott aztán oly sivitást visznek véghez, hogy az egész ház fölriad és ez nagyon mulatságos. Nem tudsz semmit. Leülhetsz.

Dani le akart ülni a maga gombájára, de amint ráült, a gomba letört alatta és Dani — fölébredt. Dörzsölte a szemeit és a sok nagy gombát ott látta, a zöld béka még mindig ott ugrált, a táskája pedig ott feküdt mellette.

— No ez már furcsa, igazán furcsa! Igazán nem tudom: álmodtam-e vagy csak ugyan megtörtént ez velem? Meg kell kérdeznem valakitől.

Fölugrott és szaladt, meg sem állt hazáig. Az udvaron találta az apját.

— Kedves apa, képzeld csak, milyen furcsa dolog történt velem!

És nagysebtiben elmondta az egészet. Az apa összeránczolt homlokkal hallgatta s ebből Danika azt sejtette, hogy az apa veszedelmesnek gondolja azt a zöld iskolát. De biz az apa mást gondolt, a miről Danika hirtelenében megfeledkezett. Mert az apa így szólt:

— Ugy? Hát te az erdőben kószálsz és lustálkodol, alszol, mikor az iskolában kellene lenned? No, majd máskor nem lesz rá kedved.

Danika ijedten vette észre, hogy elárulta, a mit titkolni akart. De már későn volt. Megkapta a büntetést, még másnap is érezte. A tanítónak pedig ez időtől fogva különösen nagy gondja volt rá, be kellett számolnia, ha csak el is késett egy kicsit az iskolából.

— Mégsem volt az valami jó gondolat! szólt Dani magában. Inkább nem is teszem többé, mert így vagy úgy, de kiszül a csiny. Inkább megyek pontosan az iskolába, akkor soha sem kell attól félnem, hogy csinyen kapnak rajta.

ÖSSZERAKÁSI FELADVÁNY.

Ezek a szerte szórt darabok úgy rovandók össze, hogy egy csuklyás embernek az alakja származzon belőle. Vékony papírt ráfektetve másoljátok le és a másolatot szabdaljátok szét.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„Utcza Peti.“ A legközelebbi szellő be fogja röpiteni a »K. L.« hasábjaira, Vad Laczki és társai épülésére. Szíves üdvözlét! — Schwartz

Berta. Szomorúságotokban őszinte szívből veszek részt. A fájdalmas veszteségért nyújtson a Gondviselés vigasztalást, a kis szenvedőnek pedig adjon mielőbb teljes friss erőt és egészséget. Remélem, már eddig is nagyot haladt az üdülésben. És majd ha egészen talpra áll, majd ő maga is értesít erről a jó hírről. Szépen írt soraidban örömem telt. — **Samassa Aurél.** Sorát várja. Ilyen dolgozatok csak melleleg és kivételesen jelenhetnek meg, pedig sok van még régibb. Türelmetlenkedés nem használ, kérdészködni pedig ilyen dologról szerényebb hangon kell. — **Kirchkopf Margit és Feri** lakcímét kérdé egy kis olvasótársuk: Schmahl János. Ha megírjátok, megízenem neki. — **Dittmann Katicza.** Nem csalódom egy csöppet sem, én is szeretlek, kivált olyan szeretetreméltó kedves levélke után, mint a minővel fölkerestél. Hogy a »Kis Lap« tetszik neked, annak örvendek s hogy jó bizonyítványt hoztál haza, azt kedves tudomásul veszem. Remélem, hogy a jutalmat, melyet a jó mamától kaptál, helyesen fogod fölhasználni. A »Kis Lap«-ot a kiadóhivatal elküldi neked Rozsnyóra, de pontosan meg kell írnod, mikor utaztok oda? Üdvözöllek! — **Cukor Hona.** A kis mese fordítása nem üti meg a közölhetőség mértékét; de mint iparkodásod bizonyosságát szívesen vettem. — **Beck Irén és Nándor.** Alkalmilag rá kerülhet a sor, csak hogy nagyon sok van ilyen és másféle is készletben, tehát sorát kell várnia. — **Bergstein Berta.** Ha nevetek nem volt a megfejtők sorában, jele, hogy a levél nem jutott hozzám. »A két giduska« nem közölhető, nincs magyarosan és elmesélő hangon elmondva. — **Mihalkovich Jenő.** Nincs jól megszerkesztve, nem közölhető. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

A viz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakoztak: Déry Gizella 1 frt 25 kr, Brachfeld Dezső 1 frt, Antal Gizella 1 frt, Szitányi Margit, Mariska, Elemér és Palika 1 frt 20 kr, Nemsur Mariska 1 frt, Singer Miczike és Károly 2 frt, Szilágyi Ágota 3 frt (Ez »A nagy bácsi« című, a »Kis Lap«-ból vett szindarab előadásának jövedelme.)

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.